

Агата Кристи

Приключението на господин
Истуд

Господин Истуд погледна към тавана, после надолу към пода. От пода погледът му бавно се плъзна нагоре по стената отдясно. Сетне с голямо усилие отново насочи поглед към пишещата машина пред себе си.

Девствената белота на листа беше накрънена от заглавие, написано с главни букви.

„ЗАГАДКАТА НА ВТОРАТА КРАСТАВИЦА“ – гласеше то. Задоволително заглавие. Антъни Истуд чувстваше, че ще заинтригува и привлече вниманието на всеки, който го прочете. „Загадката на втората краставица – ще си кажат. – За какво може да се разказва? Краставица? Втората краставица? Непременно трябва да прочета тази история.“ И биха били развълнувани и очаровани от ненадминатата лекота, с която този майстор на детективското четиво е заплел вълнуваща интрига около простия зеленчук.

До тук всичко бе наред. Антъни Истуд знаеше по-добре от всеки каква би трябвало да бъде историята. Неприятното беше, че по една или друга причина той не можеше да напредне с нея. Двете основни неща в една история са заглавие и интрига, а другото е просто обикновена работа. Понякога заглавието, само по себе си, подсказва интригата и всичко останало е лесно, но в случая заглавието продължаваше да украсява горната част на страницата, а интригата така и не се бе оформила в главата му.

Погледът на Антъни Истуд отново потърси вдъхновение от тавана, от пода и тапетите, но пак не се получи нищо.

„Ще нарека героинята Соня – каза си Истуд, за да се подтикне към действие. – Соня или пък Долорес... кожата ѝ ще бъде бледа като слонова кост, но не поради лошо здраве, и ще е с очи, подобни на бездънни езера. Героят ще се казва Джордж, или пък Джон – нещо кратко и британско. След това градинаря – предполагам, че ще трябва да има градинар, по един или друг начин трябва да вмъкнем тази ужасна краставица – градинарят може да е шотландец и да е забавно-песимистичен по въпроса за ранната слана.“

Този метод понякога даваше резултат, но днес изглежда нямаше да е така. Въпреки че Истуд съвсем ясно си представяше Соня и Джордж, и комичния градинар, те не проявяваха никакво желание да се активизират и да свършат каквото и да било.

„Бих могъл да я сменя с банан, разбира се – помисли отчаяно Истуд. – Или маруля, или брюкселско зеле... брюкселско зеле... Какво да кажем за него? Наистина тайнопис за Брюксел... откраднати облигации... страшен белгийски барон.“

За миг сякаш проблесна лъч светлина, но отново изчезна. Белгийският барон не можа да се материализира и Антъни изведнъж се сети, че ранните слани и краставиците нямаха нищо общо, което изглежда изключваше забавните забележки на градинаря-шотландец.

– О, по дяволите! – изруга господин Истуд.

Стана и сграбчи „Дейли Мейл“. Може би някой да е убит по такъв начин, че потящият се автор да се вдъхнови? Но тази сутрин новините бяха главно политически и от чужбина. Господин Истуд възмутено хвърли вестника.

После, вземайки един роман от масата, затвори очи и постави пръста си върху една от страниците. Така посочената от съдбата дума беше „овце“. Веднага, с учудваща колоритност, в съзнанието на господин Истуд се появи една цяла история. Красиво момиче... любимият му е убит през войната... то е разстроено... пасе овце в шотландски планини... мистериозна среща с мъртвия любовник... последна сцена... овце на лунна светлина, момиче, лежашо мъртво на снега и две следи от стъпки като в класическа картина...

Прекрасна история! С въздишка Антъни изостави този сюжет и тъжно поклати глава. Прекалено добре знаеше, че този издател не иска такива истории, колкото и да бяха прекрасни. Историите, които искаше и настояваше да получава (и между другото плащаше добре за тях) бяха за мистериозни тъмнокоси жени, пронизани в сърцето, за млад герой – заподозрян несправедливо, накрая неочаквано разбулване на загадката посредством нови улики и залавяне на виновника, оказал се най-неподозирания човек... точно „ЗАГАДКАТА НА ВТОРАТА КРАСТАВИЦА“. „Въпреки че – помисли си Антъни, – той сто на сто ще промени заглавието с нещо скапано като «Най-отвратителното убийство» и то без дори да ме попита! О, по дяволите този телефон!“

Отиде сърцито до него и вдигна слушалката. През последния час вече два пъти му звъняха. Веднъж беше грешка, а втория път беше една капризна светска дама, която той мразеше, но тя се оказа прекалено упорита, за да отклони предложението ѝ да отиде на вечеря с нея.

– Ало – изръмжа в слушалката той.

Отговори му женски глас, мек и ласкав, с лек чужд акцент.

– Ти ли си, любими? – каза нежно тя.

– Е... ами... не знам. Кой е? – попита внимателно господин Истуд.

– Аз съм. Кармен. Слушай, любими. Преследват ме. В опасност съм! Трябва веднага да дойдеш! Въпросът е на живот и смърт!

– Извинявайте, страхувам се, че са ви свързали с погрешен... –

започна учтиво господин Истуд.

Тя го прекъсна преди да е довършил изречението:

– Madre de Dios!¹. Те идват. Ако разберат какво правя, ще ме убият. Не ме оставяй. Ела веднага. Ако не дойдеш, това ще означава смърт за мен. Знаеш къде е улица Кърк, номер 320. Паролата е „краставица“...

Чу лекото прищракване, когато тя постави слушалката на другия край на линията.

– По дяволите! – използва отново любимото си възклицание господин Истуд.

Отиде до кутиятата с тютюн и внимателно напълни лулата си. „Предполагам – рече си той, – че това е някаква любопитна реакция на моето подсъзнателно «аз». Не може да е казала «краставица». Всичко това е много необикновено. Каза ли тя «краставица» или не?“

Разхождаше се напред-назад, без да може да вземе решение.

„Улица Кърк 320. Чудя се какво ли означава всичко това? Тя ще чака другия мъж да се появи. Искане ми се да бях имал възможност да ѝ обясня. Улица Кърк 320. Паролата е «краставица». О, невъзможно, абсурдно! Халюцинации на претоварения ми ум.“

Погледна отмъстително към пишещата машина.

– Бих искал да знам каква полза има от теб? Гледах те цяла сутрин и какво? Голяма добрина ми стори, няма що! Един автор трябва да черпи сюжетите си от живота, от живота, чуваш ли? Сега излизам, за да си намеря някой.

Нахлупи шапка на главата си, погледна с любов към безценната си колекция от емайлирани предмети и напусна апартамента.

Улица Кърк, както повечето лондончани знаят, е дълга, на места оживена, заета главно от антикварни магазини, където се предлагат най-различни фалшиви стоки на фантастични цени. Има също магазини за старинен месинг, за стъкло и западнали магазини за предмети и дрехи втора ръка.

На номер 320 се продаваха стари стъклени изделия. Беше препълнено с всякакви видове стъкларии. Антъни трябваше да се движи предпазливо, докато напредваше по пътеката в средата, оградена от чаши за вино, висулки и полилеи, клатещи се и блещукащи над главата му. В дъното на магазина седеше една много възрастна жена, с наболи мустаци, на които много ученици биха завидели, и с агресивно поведение.

Тя погледна Антъни и заплашително попита:

1. Света богородице (исп.). – Б.ред.

– Е?

Антъни беше млад мъж, който лесно се смушаваше. Веднага се поинтересува за цената на няколко чаши за бяло вино.

– Четиридесет и пет шилинга за половин дузина.

– О, така ли? Много са хубави, нали? А колко струват тези неща? – запита Антъни.

– Красиви са, от Уотърфорд. Ще ги имате и двете за осемнадесет гвинеи.

Господин Истуд почувства, че си навлича неприятности. След минута щеше да купи нещо, хипнотизиран от погледа на тази свирепа старица. И все пак не можеше да си наложи да излезе от магазина.

– Ами това? – посочи един полилей той.

– Тридесет и пет гвинеи.

– О! Доста повече, отколкото мога да си позволя – отбеляза със съжаление господин Истуд.

– Какво ви трябва? Нещо за сватбен подарък? – попита възрастната дама.

– Точно така, но е много трудно да се намери нещо подходящо – рече Антъни, хващайки се веднага за предположението ѝ.

– А, добре – каза дамата, изправяйки се решително. – Хубаво парче старо стъкло никому не е излишно. Тук имам няколко старинни гарафи, а ето там един хубав малък сервиз за ликьор, тъкмо като за булка...

През следващите десет минути Антъни изживя истинска агония. Дамата го държеше здраво в ръцете си. Всеки по-интересен образец на стъklarското изкуство му беше показан. Той се отчая.

– Красиво, красиво! – възкликна механично младежът, оставяйки голям бокал, който беше насила представен на вниманието му. После бързо изтърси: – А тук имате ли телефон?

– Не, нямаме. Има телефонна кабина в пощата, точно насреща. А сега какво решихте: бокала или тези фини стари стакани?

Тъй като не беше жена, Антъни бе съвсем неопитен в деликатното изкуство да излезеш от магазин без да купиш нищо.

– По-добре да взема сервиза за ликьор – каза мрачно той.

Стори му се по-малката беда. Ужасяваше се от мисълта да му тръснат полилея.

С горчивина плати за покупката. После, докато възрастната дама увиваше пакета, внезапно си възвърна смелостта. В края на краищата тя би го сметнала само за ексцентричен тип и какво значение имаше, по дяволите, какво ще си помисли?

– Краставица – изрече ясно и твърдо той.

Старата вещица рязко прекъсна работата си по опаковането.

– А? Какво казахте?

– Нищо – излъга Антъни.

– О! Стори ми се, че казахте „краставица“.

– Точно това казах – рече предизвикателно Антъни.

– Е, защо не казахте по-рано? Губите ми времето. През онази врата там и нагоре по стълбите. Тя ви чака.

Като на сън Антъни мина през посочената му врата и се изкачи по ужасно мръсни стълби. Най-горе имаше полуотворена врата, от която се виждаше малка всекидневна.

Едно момиче седеше на стол, с поглед, отправен към вратата и с изражение на нетърпеливо очакване.

Какво момиче! Наистина имаше бледа кожа като слонова кост, за каквато Антъни толкова често бе писал. А очите й! Какви очи! Не беше англичанка, виждаше се от пръв поглед. Имаше чуждестранна екзотичност, която личеше дори и от елегантната семпла рокля.

Антъни се поспря на прага малко смутен. Мигът на обясненията изглежда бе настъпил. Но момичето скочи с радостен вик, хвърли се в ръцете му и извика:

– Ти дойде! Ти дойде! О, благодаря на светците и на Света Богородица!

Антъни, който никога не пропускаше възможност, отвърна пламенно на целувката й. Накрая тя се отдръпна, погледна го в лицето, и с очарователна срамежливост заяви:

– Никога нямаше да те позная. Наистина нямаше.

– Нямаше ли? – попита тихо Антъни.

– Не, дори очите ти изглеждат различни... и си десет пъти по-красив, отколкото някога съм си мислила.

– Така ли?

А вътрешно Антъни си казваше: „Спокойно, момчето ми, спокойно. Нещата се развиват много добре, но не се забравяй.“

– Мога ли пак да те целуна?

– Разбира се, че можеш. Колкото искаш – отвърна сърдечно Антъни.

Настъпи много приятна пауза.

„Чудя се кой по дяволите съм. Моля се на Бога, истинският да не се появи. Колко е мила...“ – помисли си Антъни.

Внезапно момичето се отдръпна от него и по лицето й мигновено се

изписа ужас.

– Да не са те проследили до тук?

– Господи, не!

– Но те са много коварни. Не ги познаваш толкова добре като мен.

Борис! Той е сатана!

– Скоро ще уредя сметките ти с него.

– Ти си лъв... да, като лъв! Що се отнася до тях, те са негодници, всичките! Слушай, у мен е! Щяха да ме убият, ако знаеха. Страхувах се, не знаех какво да правя и после си помислих за теб... Шшт, какво беше това?

Долу в магазина се чу шум. Правейки му знак да остане на мястото си, тя отиде на пръсти до стълбите. Върна се с преbledняло лице и широко отворени очи.

– Madre de Dios! Полицията е. Качват се тук. Имаш ли нож? Револвер? Кое от двете?

– Мило мое момиче, нима наистина очакваш от мен да убия полицаи?

– О, но ти си луд! Ще те отведат и ще те обесят.

– Какво ще направят? – попита господин Истуд и по гърба го ползиха много неприятни тръпки.

По стълбите се чуха стъпки.

– Ето, идват! Отричай всичко! Това е единствената надежда – прошепна момичето.

– То е съвсем лесно – заяви с приглушен глас господин Истуд.

След секунда двама мъже влязоха в стаята. Бяха с обикновени дрехи, но се държаха официално, което подсказваше дълъг опит. Заговори по-ниският от двамата – дребен тъмен мъж, с кротки сиви очи. Той каза:

– Конрад Флекман, арестуван сте за убийството на Анна Розенберг. Всичко, което кажете, ще бъде използвано като доказателство срещу вас. Ето заповедта и ще направите добре, ако кротко дойдете с нас.

От устните на момичето се откъсна сподавен писък. Антъни пристъпи напред със съдржана усмивка.

– Имате грешка, полицаи. Името ми е Антъни Истуд – представи се любезно той.

Двамата детективи изглежда съвсем не се впечатлиха от думите му.

– Ще го уточним по-късно. Междувременно елате с нас – нареди този, който не беше говорил до сега.

– Конрад! Конрад, не им позволявай да те отведат! – простена момичето.

Антъни погледна детективите.

– Сигурен съм, че ще ми позволите да се сбогувам с младата дама?

С повече благоприличие, отколкото очакваше, двамата мъже тръгнаха към вратата. Антъни дръпна момичето в ъгъла до прозореца и бързо и тихо заговори:

– Слушай. Това, което казах, е вярно. Не съм Конрад Флекман. Когато ми позвъни тази сутрин, сигурно са те свързали погрешно. Името ми е Антъни Истуд. Дойдох в отговор на твоя зов, защото... добре... просто дойдох.

– Ти не си Конрад Флекман? – погледна го недоверчиво тя.

– Не.

– О! И аз те целунах! – извика тя много нещастно.

– Всичко е наред – увери я господин Истуд. – За ранните християни това е било практика. Много забележително. А сега виж какво, ще обработя тези хора. Скоро ще докажа своята самоличност. През това време те няма да те безпокоят и можеш да предупредиш този свой скъпоценен Конрад. После...

– Да?

– Е, само това. Моят телефон е Нортуетърн 1743 и внимавай да не те свържат грешно.

Тя го погледна с омайващ поглед и се усмихна през сълзи.

– Няма да забравя! Наистина няма да забравя!

– Тогава всичко е наред. Сбогом. И...

– Да?

– Като споменах за ранните християни... няма да имаш нищо против още една, нали?

Тя обви ръце около шията му. Устните ѝ само докоснаха неговите.

– Наистина те харесвам, да, наистина те харесвам. Няма да забравяш това, каквото и да се случи, нали?

Антъни неохотно се освободи и тръгна към тези, които го бяха арестували.

– Вече съм готов да дойда с вас. Предполагам, нямате намерение да задържате тази млада дама?

– Не, господине, всичко е наред – каза учтиво niskият.

„Разбрани са тези хора от Скотланд Ярд“ – помисли си Антъни, следвайки ги надолу по тясната стълба.

В магазина нямаше и следа от възрастната жена, но Антъни долови тежко дишане откъм една врата в дъното и се досети, че тя стои отзад и внимателно наблюдава събитията.

Щом излязоха навън на улица Кърк, Антъни си пое дълбоко въздух и се обърна към по-ниския от двамата мъже:

– А сега, инспекторе... инспектор сте, предполагам?

– Да, господине. Детектив-инспектор Върол. Това е детектив-сержант Картър.

– Добре, инспектор Върол, дойде време да поговорим разумно, а също и да се вслушаме в разума. Аз не съм Конрад как-му-беше-името. Казвам се Антъни Истуд, както ви осведомих и по професия съм писател. Ако ме придружите до апартамента ми, мисля, че ще мога да докажа моята самоличност.

Нещо в простичкия начин, по който говореше Антъни, изглежда впечатли детективите. За пръв път по лицето на Върол премина сянка на съмнение.

Очевидно Картър по-трудно се убеждаваше. Той подигравателно се засмя:

– Сигурно. Но ако си спомняте, младата дама ви нарече Конрад.

– А! Това е друг въпрос. Нямам нищо против да призная пред вас, че по... по... мои лични причини се представих на тази дама като човек на име Конрад. Личен въпрос, разбирате.

– Правдоподобна история, нали? Не, господине, идвате с нас. Спри това такси, Джо – нареди Картър.

Спряха едно минаващо такси и тримата се качиха. Антъни направи последен опит, обръщайки се към Върол, който можеше по-лесно да бъде убеден.

– Вижте какво, любезни инспекторе, какво ще ви навреди, ако дойдете до апартамента ми, за да проверите дали казвам истината? Можете да задържите таксито, ако искате. Това е добро предложение. Няма да ни отнеме повече от пет минути.

Върол го погледна изпитателно и внезапно каза:

– Ще го направя. Колкото и странно да изглежда, вярвам, че говорите истината. Не искаме да изглеждаме като глупаци в участъка, арестувайки не този, когото трябва. Какъв е адресът?

– Бранденбърг Меншънс, четиридесет и осем.

Върол се наведе и каза адреса на шофьора на таксито. Тримата седяха мълчаливо, докато стигнаха. Тогава Картър скочи от колата, а Върол направи на Антъни знак да го последва. Когато и той слезе, обясни:

– Няма нужда да проявявате каквато и да е враждебност. Ще влезем като приятели, сякаш господин Истуд води приятели въщи.

Антъни беше безкрайно благодарен за това предложение и

мнението му за Отдела за разследване на престъпления се подобряваше с всеки миг.

В коридора за щастие срещнаха портиера Роджърс. Антъни се спря.

– А, добър вечер, Роджърс – подхвърли небрежно той.

– Добър вечер, господин Истуд – отговори с уважение портиерът.

Беше привързан към Антъни, който бе пример за либерално отношение за разлика от някои от съседите му.

Антъни се спря с крак върху най-долното стъпало на стълбата.

– Между другото, Роджърс – рече небрежно той, – от кога живея тук? Току-що имах малка дискусия с тези мои приятели.

– Нека помисля, сър, би трябвало да има вече около четири години.

– Точно както си мислех.

Антъни хвърли победоносен поглед към двамата детективи. Картър изсумтя, но Върол широко се усмихна.

– Добре. Но не е достатъчно. Ще се качим ли? – попита той.

Антъни отключи вратата на апартамента със секретния си ключ. С облекчение си спомни, че прислужникът му Симарк не е тук. Колкото по-малко свидетели има неговото падение, толкова по-добре.

Пишещата машина си стоеше така, както я бе оставил. Картър отиде до масата и прочете заглавието на листа:

– „ЗАГАДКАТА НА ВТОРАТА КРАСТАВИЦА“ – обяви мрачно той.

– Един мой разказ – обясни равнодушно Антъни.

– Това е още един плюс, господине – констатира Върол, кимайки с глава и намигайки. – Между другото за какво се разказва в него? Каква е загадката на втората краставица?

– А, сега ме хванахте! Точно тази втора краставица е в основата на всичките ми неприятности – обясни домакинът.

Картър го изгледа внимателно. Внезапно поклати глава и многозначително се почука по челото.

– Глулав беден млад човек – промърмори гласно той, гледайки настрани.

– А сега, господа, по-делово. Тук има писма, адресирани до мен. Спестовната ми книжка, преписка с издателите. Какво повече искате? – попита енергично господин Истуд.

Върол прегледа документите, които Антъни му подаде и почтително каза:

– Що се отнася до мен, не искам нищо повече. Напълно съм убеден. Но сам не мога да поема отговорността да ви освободя. Виждате ли,

въпреки че изглежда сигурно, че живеете тук като господин Истуд от няколко години, все пак е възможно Конрад Флекман и Антъни Истуд да са едно и също лице. Трябва да претърся обстойно апартамента, да взема отпечатъци от пръстите ви и да телефонирам в управлението.

– Това изглежда доста обширна програма. Мога да ви уверя, че ви е разрешен достъпа до всички мои тайни, които бихте открили тук – отбеляза Антъни.

Инспекторът се ухили. Беше изключително човечен за детектив.

– Бихте ли отишли с Картър в малката крайна стаичка, господине, докато аз работя.

– Добре – съгласи се с нежелание Антъни. – Предполагам, че не може да стане обратно, а?

– Което значи?

– Че двамата с вас, заедно с малко уиски и сода, ще се настаним в крайната стая, докато вашият приятел, сержантът, извърши трудното търсене.

– Ако предпочитате така, господине?

– Да, предпочитам.

Оставиха Картър, който изследваше с професионално умение съдържанието на писалището. На излизане от стаята го чуха да вдига телефона и да се обажда в Скотланд Ярд.

– Не е толкова лошо – рече Антъни, разполагайки се с уиски и сода до себе си, след като гостоприемно беше изпълнил желанията на инспектор Върол относно питието. – Да пийна ли пръв, за да ви покажа, че в уискито няма отрова?

Инспекторът се усмихна и отбеляза:

– Не е много редно, но в нашата професия се научават някои неща. Още от началото разбрах, че сме направили грешка. Разбира се, трябва да се спазват обичайните формалности. Не можем да се отървем от бюрократизма, нали, сър?

– Предполагам, че не. Но изглежда сержантът все още не е приятелски настроен – рече със съжаление Антъни.

– А, детектив-сержант Картър е прекрасен човек. Не е лесно да бъде измамен.

– Забелязах го – каза Антъни и добави: – Между другото инспекторе, имате ли възражения да чуя нещо за себе си?

– В какъв смисъл, сър?

– Хайде, не разбирате ли, че умирам от любопитство? Коя е била Анна Розенберг и защо съм я убил?

– Ще прочетете всичко утре във вестниците.

– „Утрешното мое Аз може да бъде на десет хиляди години от вчера“ – цитира Антъни. – Наистина мисля, че можете да задоволите съвсем основателното ми любопитство, инспекторе. Оставете настрана служебната си сдържаност и ми разкажете всичко.

– Съвсем не е редно, сър.

– Скъпи ми инспекторе, дори когато така бързо се сприятеляваме?

– Добре. Анна Розенберг беше немска еврейка, която живееше в Хампстед. Без никакви видими доходи тя ставаше всяка година все по-богата.

– При мен е точно обратното – изкоментира Антъни, – аз имам видими доходи, но от година на година ставам все по-беден и по-беден. Вероятно щях да съм по-добре, ако живеех в Хампстед. Чувал съм, че действал много освежаващо.

– По едно време тя беше продавачка на дрехи втора ръка – продължи Върол.

– Това обяснява всичко – прекъсна го Антъни. – Спомням си как продадох униформата си след войната, не сивокафявата, а другата. За по-голямо удобство червените панталони със златни ширити бяха разстлани в апартаментата. Пристигна един дебел господин с кариран костюм при това с Ролс Ройс. Беше заедно с прислужник, който носеше чанта. Предложи една лира и десет цента за всичко. Накрая прибавих ловно сако и очила „Цайс“, за да закръглим на две лири. Дебелият даде знак, прислужникът отвори чантата и напъха нещата вътре. После дебелият мъж ми подаде банкнота от десет лири и поиска ресто.

– Преди около десет години – продължи инспекторът – в Лондон имаше няколко испанци, политически емигранти, сред които беше дон Фернандо Ферарес заедно с младата си съпруга и детето си. Бяха много бедни и жената беше болна. Анна Розенберг ги посетила в жилището и ги попитала дали имат нещо за продан. Дон Фернандо не бил вкъщи и жена му решила да се раздели с един много хубав испански шал, чудесно избродиран, който бил последният подарък, направен от съпруга ѝ, преди да напуснат Испания. Щом дон Фернандо се върнал и научил, че шалът бил продаден, се ядосал ужасно и направил безуспешни опити да си го върне. Когато най-после успял да открие въпросната вехтошарка, тя заявила, че е препродала шала на жена, чието име не знае. Дон Фернандо бил отчаян. Два месеца по-късно го намушкали на улицата и умрял от раните си. От тогава Анна Розенберг изглежда подозрително богата. През следващите десет години къщата ѝ беше нападена от крадци

цели осем пъти. Четири от опитите бяха осуетени и нищо не беше откраднато, а при другите четири случая сред плячката имаше и бродирани шал. – Инспекторът замълча и после продължи, подчинявайки се на изразяващ нетърпение жест от страна на Антъни. – Преди една седмица Кармен Ферарес, вече порасналата дъщеря на дон Фернандо пристигна в страната от един манастир във Франция. Първата ѝ работа беше да намери Анна Розенберг в Хампстед. Казват, че там се е разиграла бурна сцена между нея и възрастната жена и един от слугите я е чул да казва на излизане: „Той е още у вас. През всичките тези години ви е носил богатства, но тържествено ви заявявам, че накрая ще ви донесе нещастие. Нямате морално право над него и ще дойде ден, когато ще ви се иска никога да не сте виждали шала с хилядата цветя“. Три дни по-късно Кармен Фернандес загадъчно изчезна от хотела, в който беше отседнала. В стаята ѝ бяха намерени име и адрес. Името Конрад Флекман, а също и бележка от човек, представящ се за търговец на антични предмети. В бележката питаше дали тя би се разделила с един бродирани шал, който според него притежавала. Адресът беше фалшив. Ясно е, че шалът е бил в основата на цялата загадка. Вчера сутринта Конрад Флекман се обади на Анна Розенберг. Двамата се затворили за час, а може и повече, и когато си тръгнал, тя била принудена да си легне. Била пребледняла и разтревожена от разговора. Но наредила, ако той дойде отново, да го пуснат по всяко време. Снощи станала, излязла около девет часа и не се върнала. Тази сутрин я намерили с пронизано сърце в къщата, където живеел Конрад Флекман. На пода до нея имало... какво мислите?

– Шала? Шала с хилядата цветя? – промълви Антъни.

– Нещо много по-ужасяващо. Нещо, което обяснява цялата загадка около шала и разкрива тайната му стойност... Извинете, мисля, че това е шефа...

Наистина се чу позвъняване на звънеца. Антъни съдържаше нетърпението си, доколкото можеше и чакаше да се върне инспекторът. Вече беше съвсем спокоен за собственото си положение. Щом вземеха отпечатъци от пръстите му, щяха да разберат грешката си.

И тогава Кармен, може би, щеше да позвъни...

Шалът с хилядата цветя! Каква странна история – точно този тип истории, които са много подходящи за изключително красивото черно-косо момиче.

Кармен Ферарес...

Той се отърси от дневните си сънища. Колко дълго се бавеше този приятел, инспектора. Стана и отвори вратата. В апартамента беше

странно тихо. Възможно ли бе да са си отишли? Сигурно не, без да му се обадят.

Отиде в съседната стая. Беше празна, също и всекидневната. Неочаквано празна! Изглеждаше гола и разхвърляна. О, небеса! Неговите емайлени предмети... среброто!

Обиколи като луд жилището си. Навсякъде едно и също. Беше ограбено. Всяко по-ценно нещо липсваше, а Антъни имаше много добър вкус на колекционер, що се отнася да ценните предмети.

Със стон се добра, олюлявайки се, до един стол и хвана главата си с ръце. От това състояние го извади позвъняване на входната врата. Отвори я и видя Роджърс, който каза:

– Извинете ме, сър, но господата предполагаха, че може да имате нужда от нещо.

– Господата?

– Дватама ваши приятели, сър. Помогнах им в опаковането, доколкото можах. За късмет намерих два хубави сандъка в сутерена. – Погледна надолу към пода. – Изметох сламата, колкото можах по-добре, сър.

– Опаковахте нещата тук вътре? – простена Антъни.

– Да, сър. Не беше ли по ваше желание? Високият господин ми каза да го направя и като ви видях, че сте зает и говорите с другия в малката стая, не исках да ви безпокоя.

– Не аз говорех на него. Той ми говореше, по дяволите! – изруга Антъни.

Роджърс се закашля.

– Наистина много съжалявам за необходимостта, сър – промърмори той.

– Необходимост?

– Да се разделите със своите малки съкровища.

– А? О, да. Ха, ха! – засмя се тъжно Антъни. – Вече са потеглили, предполагам. Тези... искам да кажа, тези мои приятели?

– О, да, сър, преди известно време. Сложих сандъците в таксито, високият господин се качи отново горе и после двамата слязоха тичешком и веднага потеглиха... Извинете, сър, но нещо не е наред ли?

И още питаше. Глухото стенение, което издаде Антъни, би накарало всеки да разбере...

– Благодаря, Роджърс. Нищо не е наред. Но ми е съвсем ясно, че вината не е твоя. Остави ме, искам да говоря по телефона.

Пет минути по-късно Антъни разказваше преживелиците си на

инспектор Драйвър, който седеше срещу него с бележник в ръка. Инспектор Драйвър беше антипатичен човек и (помисли си Антъни) съвсем не приличаше толкова на истински инспектор! Определено неестествен. Още един учудващ пример за превъзходството на изкуството над природата.

Антъни стигна до края на своя разказ. Инспекторът затвори бележника си.

– Е? – попита нетърпеливо Антъни.

– Ясно като бял ден. Това е бандата на Патерсън. Напоследък вършат много прецизно работата си. Висок рус мъж, нисък черен мъж и момичето.

– Момичето?

– Да, тъмнокосо и много красиво. Обикновено служи за примамка.

– Испанка?

– Може и така да се представя. Родена е в Хампстед.

– Казах си, че това е свято място – промърмори Антъни.

– Да, съвсем ясно е – заключи инспекторът и стана, за да си тръгне.

– Тя ви се обажда по телефона и ви подхвърля някаква измислица, като много добре знае, че ще дойдете. После отива при старата Гибсън, която винаги ще приеме бакшиш, за да използват стаята ѝ, тъй като е неудобно да се срещат на обществено място – любовници, нали разбирате, нищо криминално. Вие се хващате, те ви връщат отново тук и докато единият ви разказва някаква измислица, другият се измъква с плячката. Това със сигурност са Патерсън, точно в техния стил.

– А нещата ми? – попита с надежда Антъни.

– Ще направим каквото можем, сър. Патерсън са необикновено ловки.

– Така изглежда – каза горчиво Антъни.

Инспекторът си тръгна. Току-що бе излязъл и се чу позвъняване на вратата. Антъни отвори. Там стоеше малко момче и държеше един пакет.

– Колет за вас, сър.

Антъни го взе, леко изненадан. Не очакваше никакъв колет. Върна се с него във всекидневната и отрязва връвта.

Беше сервиза за ликьор!

– По дяволите! – изруга Антъни.

После забеляза, че на дъното на една от чашите има мъничка изкуствена роза. Мислите му се върнаха назад, към горната стая на улица Кърк.

„Наистина те харесвам, да, наистина те харесвам. Няма да забравиш това, каквото и да се случи, нали?“

Ето какво бе казала тя. Каквото и да се случи... Дали имаше предвид...

Антъни положи усилия да се овладее.

– Май няма да се получи – каза си на глас той.

Погледът му се спря на пишещата машина и той седна. На лицето му беше изписана решителност.

„ЗАГАДКАТА НА ВТОРАТА КРАСТАВИЦА“

Погледът му отново стана замечтан. Шалът с хилядата цветя. Какво беше намерено на пода до мъртвото тяло? Ужасяващото нещо, което обясняваше цялата загадка. Нищо, разбира се, тъй като беше само една изфабрикувана измислица, която да задържи вниманието му. Разказвачът беше използвал стария трик от приказките на Шехерезада, които били прекъсвани на най-интересното място. Но не би ли могло да има ужасяващо нещо, което да обясни цялата загадка? Не би ли могло? Ако се замисли над това...

Антъни скъса листа от пишещата машина и го замени с друг. Написа заглавие:

„ЗАГАДКАТА НА ИСПАНСКИЯ ШАЛ“

За миг го погледна мълчаливо.

После започна бързо да пише...

КРАЙ

© 1934 Агата Кристи
© 1995 Елена Захариева, превод от английски
© 1995 Иван Захариев, превод от английски

Agatha Christie
Mr. Eastwood's Adventure, 1934

Публикация

Агата Кристи. Загадката на Листърдейл. Разкази
Издаелство „Абагар холдинг“, София, 1995 г.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/7819>]